

118.

Драгана и царъ.

Мома Драгано, Драгано!
Царю вранъ конь утекълъ,
Следъ него текать, Драгано,
До двесте триста сеизе,
Не може да го уловать,
Дуръ не изляла Драгана,
Изнесла бисеръ на блюдо,
Тà па на Турски помами:
„Гель, гель бери, добра коня,
Де ми сѣ сега да додешъ,
На блюдо бисеръ да зобашъ.“
И ка жъ зачу добаръ конь,
Той при Драгана отиде.
Тà го Драгана фанжла,

Сама го царю завела.
И царъ Драгани говори:
„Моме Драгано, Драгано!
Тà що ли да ти харижа?
Дали отъ бѣли грошове,
Или отъ жълти жълтици?“
А Драгана му говори:
„Нищо ти неща, царю ле,
На Искаръ воденици-те,
На Дунавъ теповици-те.“
Царъ си Драгани говори:
„Немà ми искашъ, Драгано,
Что е отъ баща (ми) останало?“

119.

Стоянъ.

„Стоѣне синко, Стоѣне!
Като съ слънце-то живуващъ,
Я си попитай слънчице. —
Слънчице ясно, слънчице,
Като ти гренишъ по 'си святъ
По 'си святъ, по 'си вилеятъ,
Не видя ли, ясно слънце,
Моя-та лика прилика!“
Послуша Стоянъ майка си,
Тà си при слънце отиде,
Па на слънце-то говори:
„Не видя ли ми, слънчице,
Моя-та лика прилика?“
Слънце Стояну думаше:
„Маре Стоѣне, Стоѣне!
А сжмъ ти видялъ прилика,
Ала е твѣрде далеко,

Презъ Дунавъ дури во Влашко;
Ала е младо годено,
Въ неделя му е свадба-та.
Ако са, Стоѣне, наемашъ,
За денъ да идешъ, да додешъ,
Ти щешъ Рада да си земешъ.“
Стоянъ си дома отиде,
Си стегна коня ранена,
Тури си нога въ зенгѣя,
До де друга-та да тури,
Три си планини премина,
И бялъ Дунавъ си преплива,
Па во Влашко си отиде.
Завари свадба на двори,
Па на девери говори:
„Девери, пера жерави,
Я доведете невяста,